VII. évfolyam, 6. szám

2018. december

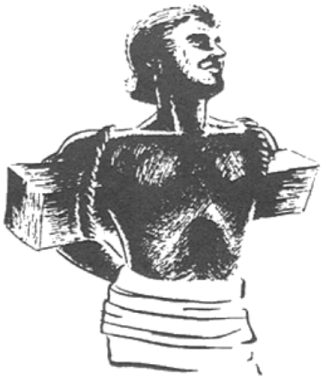

Szent Jobb Lator

A MÉCSES SZERETETSZOLGÁLAT HÍRLEVELE

Kedves Olvasóink!

A bizalom kivétel nélkül odaadást kíván. Nem is akármilyet, hisz nem egy mindenki számára egyformán elérhető ”készletről” van szó, amivel kezdettől fogva rendelkezünk. Magunkban munkáljuk ki az évek során. Így bizalmunkkal önmagunkból adunk a másiknak. S ha ez viszonzásra talál, úgy kell azt fogadnunk, mint a lehető legnagyobbat, amit embertől kaphatunk, mert a másik is saját maga egy részét nyújtja felénk. Bízni, bizalmat tapasztalni kegyelmi állapot, ajándék. Egyedül nem tudjuk működtetni, társakra van szükségünk hozzá. Ahogy gyermekségünkből kinőve tágul a világ, úgy szerzünk jó és rossz tapasztalatokat. Vajon az válik-e nyitottabbá ezen a téren, aki kevesebbet csalódott, bizalmatlanabbá pedig az lesz, aki többet? Ilyen egyszerű lenne a képlet, vagy ez döntés kérdése is? Ismerjük az érzést, amikor meginog a bizalmunk valakiben. Elbizonytalanodunk, nem értjük és gyakran még magunkat is ”érvénytelennek” érezhetjük, akik egyszeriben ”zárójelbe kerültünk”, mert hirtelen odavész az, amit magunkból a másiknak adtunk. Azt hiszem, bizalmunknak nem kizárólagos feltétele a másik viselkedése. Újra bizalmat adni lehetséges csalódások után is. Annak tudatában feltétlenül, hogy én is botladozó, gyarló ember vagyok. Eldönthetem magamban, hogy melyik utat akarom járni: nyitva hagyom-e azt a kaput magamban, amelyen át szabad a bejárás azoknak, akikkel a Gondviselés egymásra bízott minket, vagy bezárom. Szabad akaratunk lehetővé teszi a választást. Amint Krisztus a szenvedésben, a kereszten, teljesen odaadta és megnyitotta magát az ember számára, úgy mi is napról-napra meghívást kapunk arra, hogy megnyíljunk, s hogy bizalmunkkal hirdessük: van utunk egymáshoz, és kapcsolatainkon keresztül az Istenhez, tudjunk akármilyen múltat is a hátunk mögött. Ismerve magunkat, önzőségünket, és ezekből fakadó bűneinket, nehezen hihető, de a Mennyei Atya bizalma és szeretete töretlen bennünk. Minden egyes nappal, amelyre felébreszt bennünket, megnyithatjuk magunkat ennek a kifogyhatatlan bizalomnak! Karácsonykor a Teremtő Isten ott fekszik a jászolban, gyermekként. Jöhetett volna

Decemberi imaszándékunk

Ragyogd be a szívünket a Te világosságoddal, Uram!

Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.
(Jn 1,1-5)

másként is: lángoló karddal, diadallal, tündöklő pompával, de magatehetetlen, kiszolgáltatott újszülöttként érkezett, ahogy mindannyian, mert nem hatalmát akarta megmutatni, hanem végtelen bizalmát, mellyel nekünk adja magát. A születés titok, és egyben remény is. Egy kisbaba kézről-kézre jár a családban, jó a közelében lenni, ő még egészen önmaga. Tisztasága, ártatlansága eszünkbe juttatja saját indulásunkat, gyakran irányt tévesztő, elferdülő jó szándékunkat. A Gyermek közelében önmagunk lehetünk, benne nincs ítélet, csak bizalom a hozzá közelítő felé. Pár héttel ezelőtt a vasárnapi prédikációban a misét tartó fiatal paptól ezt hallottam: Krisztus az, akibe beletörölhetjük minden piszkunkat, az összes szennyünket. Kívánom, hogy idővel legyen ehhez bátorságunk, bizalmunk! Karácsony közeledtével pedig ”menjünk” mind gyakrabban a jászolhoz, hogy az Istengyermek szemében rátaláljunk igazi arcunkra!

Seidel Nóra

Rejtvénysarok

Szókereső rejtvényünkben az alábbi, a karácsonyi ünnepkörhöz kapcsolódó szavakat rejtettük el:

BETLEHEM, ANGYAL, PÁSZTOR, ÉJSZAKA, DICSŐSÉG, FÉNY, JÁSZOL, CSILLAG, BÖLCS, AJÁNDÉK, JUH, JÓTETT

A megfejtés, Isten egyik legalapvetőbb és emberi oldalról nézve legszebb tulajdonsága, a maradék betűkből olvasható ki fentről lefelé és balról jobbra olvasva!

F	I	L	A	Y	G	N	A	J
É	B	Ö	L	C	S	R	G	Á
N	A	J	Á	N	D	É	K	S
Y	A	T	T	E	T	Ó	J	Z
G	É	S	Ő	S	C	I	D	O
M	E	H	E	L	T	E	B	L
H	É	J	S	Z	A	K	A	L
U	O	G	A	L	L	I	S	C
J	M	P	Á	S	Z	T	O	R

Ima - Csend - Élet

Sok-sok éven át nem értettem, mi értelme van másokért imádkozni, miért tenne Isten bármit is azért, mert én elmondtam valakiért egy imát? Ha Isten mindenható, akkor az én közbenjárásom, imáim nélkül is el tudja menedzselni az univerzum mindennapjait, nem? Ha akar, segít másokon, begyógyítja a sebeket, vigaszt ad a szomorkodóknak, óvja és védi az embereket. És különben is, sokkal többet ér, ha én teszek valamit azért, hogy a világ jobb legyen körülöttem, mintha csak ölbe tett kézzel mormolom magam elé a másokért mondott imákat. Nem lenne sokkal jobb hely a világ, ha az emberek felkelnének, és egymás segítségére sietnének, ahelyett hogy a másikért imádkoznak? – kérdeztem, és elhatároztam, hogy én bizony nem imádkozni fogok másokért, hanem tenni, cselekedni! Megpróbáltam mindenkinek a mindene lenni, mindenkinek adni magamból egy kis szeletet, mindenkin segíteni, aki valamiben hiányt szenved. De a lelkesedésem sokszor falakba ütközött, rájöttem, hogy nem is olyan könnyű másokért élni, mindenkivel jót tenni, mert sokszor visszaélnek a bizalmammal, a jó szándékommal, használnak, aztán eldobnak. Voltak megoldhatatlannak tűnő helyzetek, ahol bármennyire is próbálkoztam, nem tudtam emberi erővel, akarattal, jó szándékkal megoldást találni. Kisebb-nagyobb csalódások követték egymást, és rá kellett jönnöm, hogy kevés vagyok, mert tényleg nem lehet mindent megoldani emberi erővel. És elkezdtem imádkozni. Minden embert, kapcsolatot, problémát, amiben nem találtam a megoldást, Isten elé vittem az imádságban. Mindehhez egy olyan

imaformát kerestem, ami segít összepontosítani, Istenre figyelni, koncentrálni. A rózsafüzér monotonitása segített abban, hogy ne szaladjanak szerteszét a gondolataim. Az Üdvözlégy jól ismert szavai, mondatai a patak medréhez hasonlóan adnak az imádságomnak keretet, a titkok pedig Istenre irányítják a tekintetem, Őt szemlélhetem az imádságban. Néha már-már úgy érzem, Isten itt van a közvetlen közelemben, minden oldalról körülvesz, ahogyan a zsoltáros mondja a 139. zsoltárban. Ez számomra nagyon jó érzés, de hogyan kapcsolódik ide az a másik ember, akiért imádkozom? Hogyan lehet mindez rá hatással? Hogyan segít megoldani az ő problémáit, nehéz élethelyzetét? Ezekre a kérdésekre még nem tudok biztos választ adni, de hiszek abban, hogy amikor imádkozom, akkor Isten jelen van, ott van mellettem, és Istennek ebbe a jelenlétébe helyezem azt az embert, akiért az imát mondom. Formálódom, növekszem én is, és az is, akit az imádságban hordozok, mert Isten jelenléte teremt, gyógyít, életet ad, megszentel.

Minden kedves Olvasónknak áldott karácsonyt és kegyelemben gazdag új esztendőt kívánunk!

Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: Íme, a szűz fogan és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. (Máté 1,18-23)

Csodálom Jézus Krisztust, ahogyan a földre jön, és saját kezébe veszi a dolgokat. Nem mást küld, hogy Ő fáradt cinizmussal a mennyei trónusán ülve szemlélje és kommentálja az emberiség vergődését. Ő közénk jött, és szembe ment az akkori világ sodrásával, az erőszakos, kapzsi, lusta, élvhajhász semmittevéssel.
Utat keres, építkezik, társakat gyűjt, megtanítja őket csendben lenni, befelé fordulva imádkozni, felfedezni a mennyei Atya vágyaink által szívünkbe írt álmait. Naponta útra kel, bejárja a szülőföldjét, bátran nyíltan szóba áll az emberekkel, meghallgatja őket, vigasztal, bátorít, segít. Egyetlen kérdés, egyetlen gond se jelent számára akadályt, lendületesen vállalja azokat és megoldja. Keresztelő Szent János lefejezése, egy-egy kudarc nem bénítja le, nem ül félre duzzogva, hanem kitartó szívóssággal megy a szeretet útján előre. Nem gyűjt kincseket, vagyont, nem áll be egyetlen politikai irányzatba sem, szabadon száll, hiszi, hogy jósága, szeretete az egész világot megmozgatja. Egyszóval Jézus él, alkot és szeret, megy előre! Már önmagában ezért a tevékeny, lendületes életért, én Jézus Krisztus mellé állok.
Olyan döbbenetes látni, hogy sok-sok ember csak a saját pitiáner szórakozásáért mozdul meg. Csak korlátolt létének a fenntartását vállalja, önmagáért él, és nagyon sokan még azt is csak ímmel-ámmal teszik. Annyira szeretném ezeket az embereket felrázni, rádöbbenteni arra, hogy drága, egyetlen életüket pocsékolják el! Hogy lehetne az embereket a félénk, helyben tipegő, önzés burkában besavanyodott életükből kimozdítani? Felszabadítani a szeretet, az alkotás, a valós létezés csodálatos szép világára? Hogy tudnám elmondani érthetően, megmutatni azt a tiszta örömet, melyet a szeretet útján, botladozva is, de elinduló ember megtapasztalhat?

(Forrás: Böjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Életem

Az életem az enyém! Azt csinálok, amit akarok. Senki se szólhat bele, senkinek semmi köze hozzá.
És most itt tartok, ahol. Mások miatt, mert én mindent jól csináltam, hogy valami mégis elromlott az életemben, ahhoz nekem nincs semmi közöm. Mások a hibásak!
Ajaj, ezek szerint mégis van másoknak köze az életemhez, de legalábbis beleszólása, irányítása? Mert én magamtól nem ezt választottam, nem ezt akartam. Az én életem legyen szép, sikeres, problémamentes. Éljek vígan, gondtalanul, legyen meg mindenem, ami csak kell.
Most nem így van. Hol lehet a hiba? Mit rontottak el mások, hogy most ez van? Mások? Mindig csak a mások.
Az én életemmel mégse azt csinálok ezek szerint, amit akarok? Másoktól is függök? Mások is beleszólhatnak abba, hol, mikor és hogyan éljek? Kik ezek a mások? Miért akarnak nekem rosszat? Mit tettem én, hogy ezt akarják nekem? Hiszen bennem nincs hiba. Lehet, olyat tettem, amit nem kellett volna? Még hogy én hibáztam? Azért, mert jól akartam élni, mint mások?
Hogyan tudnám úgy élni az életem, hogy más sehogyan se tudjon beleszólni? Ha végre valóban őszinte vagyok magamhoz, rá kell jöjjek, sehogy! Az én életem nem csak az enyém, és az én életem mások életével is össze van kötve. Családoméval, rokonaiméval, barátaiméval és mindazokkal, akikkel így vagy úgy kapcsolatba kerülök. Ahogy én viselkedem velük, ők is úgy viselkednek velem. Nem tehetem meg mindig csak azt, ami nekem jó, rájuk is figyelnem kell, és úgy kell vagy kellene viselkednem, cselekednem, hogy nekik is jó legyen, de legalábbis ne legyen nekik rossz. Vannak, akikről gondoskodnom kell, vagy kellene. Nem hagyhatom egyedül azokat, akik tőlem vagy tőlem is függenek, mert ez az önzés. Én se szeretem az önző embereket, akkor ha én önző vagyok, miért is szeretnének?
Ha jól belegondolok, sokszor figyelmeztettek, más utakon járjak, mert nem ez a helyes út, de nem hallgattam rájuk. Okosabbnak hittem magam mindenkinél, és lám, ők jól vannak, én meg …
Ez kellett nekem? Nem, nem ezt akartam.
Olyan jó lenne most ezt hallani: Nem értek veled egyet, ellenemre tettél, mégis, ha bajba kerülsz, ha súlyos gondod van, számíthatsz rám. Jó lenne egy támasz, aki valóban segítene további életemben, aki nem hagy egyedül, aki mindig a jót akarja nekem, akiben feltétel nélkül megbízhatok!
Ki lehet olyan jó, hogy nekem ilyet mondjon, amire lelkem legmélyén vágyom, és tudom, igazán meg se érdemlem? Egyáltalán, van ilyen, hogy ennyire jó valaki? A válasz igen, Isten ilyen, és egyedül csak Ő ilyen!
S már csak egy kérdés marad: Meg akarom Őt ismerni, vagy maradok magamnak továbbra is?

káté

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Januári imaszándékunk

Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld. Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak. Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent. Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.
(Máté 5,3-9)

Mutasd meg, Urunk, a boldogság útjait!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

2600 Vác, Migazzi tér 1.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu